

10. Суспільно-політичні трансформації в Україні: від задумів до реалій / В. Ф. Солдатенко (кер.) та ін. ; НАН України ; Ін-т політ. і етнонац. Досліджень. – К. : Парламентське вид-во, 2009. – 536 с.

11. *Федюшин О.* Украинская революция. 1917 – 1918 / О. Федюшин ; [пер. с англ. Л. А. Игоревского]. – М. : ЗАО Центрполиграфия, 2007. – 334 с.

Надійшла до редколегії 27.02.2012 р.

УДК 351.778.5

О. М. НЕПОМНЯЩИЙ

РЕАЛІЗАЦІЯ ФУНКЦІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ І МОТИВАЦІЇ В УПРАВЛІННІ ЖИТЛОВОЮ СИСТЕМОЮ

Розглянуто реалізацію двох з основних функцій управління об'єднаною житловою системою, а саме: функцію організації і функцію мотивації. Визначено особливості їх реалізації в сучасних умовах. З'ясовано завдання, які необхідно вирішувати в рамках реалізації функцій організації і мотивації для забезпечення ефективного управління об'єднаною житловою системою.

Ключові слова: житлова політика, житлова система, управління житловою системою, житловий сектор, функції управління, організація, мотивація.

The article is devoted to consideration of realization of two basic functions of the incorporated housing system management, - planning and motivation functions. The features of their realization in modern conditions are determined. Tasks, which must be executed within the framework of the organization and motivation functions realization for providing effective management of the incorporated housing system, are examined.

Key words: housing policy, housing system, housing system management, housing sector, management functions, organization, motivation.

Головною метою формування і розвитку в Україні ринку доступного житла має бути створення ефективного житлового сектора, діючого на ринкових принципах і такого, який задовольняє житлові потреби більшої частини населення на рівні, відповідному їх платоспроможному попиту. Тому одним з найважливіших завдань держави у сфері житлової політики стає формування відповідних умов, що дозволяють підвищити доступність житла. З цією метою держава і відповідні галузі економіки мають підтримувати розвиток і функціонування цього ринку і забезпечувати підвищення доступу до нього для певних груп населення, що потребують такої підтримки. При цьому державне регулювання житлового сектора повинне здійснюватися шляхом створення збалансованого правового простору для всіх учасників системи функціонування ринкового механізму в житловій сфері,

довготривалого прогнозування, стратегічного планування й управління розвитком соціальних і житлових програм з урахуванням соціально-економічної, індустріальної, інженерно-транспортної і фінансової інфраструктури конкретних регіонів країни.

Система управління щодо забезпечення доступним і комфортним житлом як суб'єкт управління повинна будуватися на основних принципах управління загальних систем, що дозволяє виділити єдиний елемент житлової сфери – об'єднану житлову систему (ОЖС) як об'єкт управління, до якої входять такі підсистеми: житлового будівництва, житлового господарства, комунального господарства. Необхідність ефективного управління цією важливою системою і обумовлює актуальність даної статті.

Зазначене питання розглядається багатьма дослідниками, зокрема такими, як А. Гусаков, А. Жанбосов, В. Забелін, В. Іллєчев, Ю. Манфред, В. Ресін, В. Самошин, А. Синельников, І. Фатаєв, П. Холл, Д. Шепелев, В. Шмідт та ін. Проте в цих роботах процес управління житловими системами розглядається в цілому, в той час як управління передбачає реалізацію таких чотирьох основних функцій, як планування, організація, мотивація і контроль.

Тому метою даної статті є розгляд двох управлінських функцій – функції організації і функції мотивації, реалізація яких суттєво впливає на досягнення визначених в управлінні об'єднаною житловою системою цілей.

Організація як функція управління спрямована на розподіл у просторі та часі ресурсів, необхідних для досягнення цілей, поставлених перед системою управління, визначення способів інтеграції і взаємодії. Для забезпечення населення доступною житловою нерухомістю реалізація функції організації повинна вирішувати три основні завдання: об'єднання домогосподарств зі створення і обслуговування спільного житла, організація інвестиційного процесу і створення системи управління ОЖС. При цьому реалізується також і функція мотивації, яка спонукає відповідні суб'єкти брати участь у вирішенні зазначених завдань. Тому розглядатимемо виконання функцій організації і мотивації спільно, хоча виділимо окремо ще одне завдання мотивації – мотивацію раціональної поведінки домогосподарств. Зупинимось на кожному з цих завдань.

Об'єднання домогосподарств. Природний потяг людини до спілкування і об'єднання з іншими людьми приводить до створення різних об'єднань. У соціології і менеджменті відомий і добре вивчений феномен “малих груп” – відособленої невеликої кількості людей, що знаходяться в досить стійкій взаємодії і здійснюють спільну діяльність [3]. Особливістю таких груп є те, що їх члени ідентифікують себе і свої дії з групою в цілому, взаємодія в такому співтоваристві відбувається у формі довірчих контактів. У малих об'єднаннях складається оптимальний розподіл ролей, зі структури групи виділяється неформальний лідер. Така організація дає людині почуття захищеності і безпеки, спільна життєдіяльність малої групи принципово неформальна або заздалегідь узгоджена, що забезпечує хорошу керуваність.

У нашому випадку як таку групу можна розглядати об'єднання домогосподарств, члени яких проживають в одній будівлі. Мотивацією для такого об'єднання слугує спільне безпечне, неконфліктне, комфортне проживання в будівлі з повними правами власності (сукупними правами володіння, розпорядження і

користування), що є проявом вищої мотивації для домогосподарства – робота на себе, коли працівник, що виробляє продукцію, є її власником [3]. Саме таке домогосподарство в змозі повною мірою відстоювати свої права на житлову власність і сумлінно виконувати обов'язки з підтримки нерухомості в належному стані відповідно до вимог, передбачених чинним законодавством, обмеженнями і можливостями, властивими кожному конкретному поселенню.

Головною метою об'єднання домогосподарств є створення оптимальної об'єднаної житлової системи, що враховує бюджетні обмеження учасників, задовольняє споживчим вимогам доступного і комфортного житла; а завданнями (залежно від віку будівлі) – скоординоване передінвестиційне проектування, мінімізація витрат на етапі будівництва і дбайлива й економна експлуатація житлової нерухомості.

Одним із важливих стимулів функціонування об'єднання домогосподарств на всіх етапах створення і експлуатації житлової нерухомості може бути ідея постійного доходу [11]. Рационально спроектована, якісно побудована і дбайливо експлуатована житлова нерухомість має порівняно високу ліквідність. І оскільки вартість нерухомості залежить від її фактичного стану і системи експлуатації, то таке житло може бути використане не лише для власного комфортного проживання, але й отримання доходу від продажу і здачі в оренду, передачі у спадок, використання як надійної застави. Як показує сучасна ситуація на ринку оренди квартир, наявність ліквідної житлової нерухомості в змозі забезпечувати достатній рівень проживання для її власників.

Організація інвестиційного процесу. Організація раціонального інвестування житлової нерухомості, оптимального і всебічно збалансованого інвестиційного циклу передбачає розгляд основних і низки додаткових чинників, здатних вплинути на успішність на всіх етапах інвестиційної програми.

У сучасних умовах орієнтації виключно на ринковій моделі економічного розвитку, проблема економічного обґрунтування інвестиційних проектів набуває особливої важливості. У той же час різноспрямованість цілей і диференціація можливостей учасників у проекті на різних рівнях економіки держави чинять найсильніший тиск на стійкість і ефективність окремого домогосподарства. Основою поведінки учасників інвестиційних проектів у таких умовах є власний прибуток і рентабельність, оскільки придбання дорогої нині житлової нерухомості без інформації про довгострокову оптимальність проекту, про якість матеріалів і робіт, за ціною, що значно перевершує собівартість будівництва, з тарифами комунальних послуг, що постійно підвищуються, не може вважатися раціональним для домогосподарств.

З іншого боку, створення житлової нерухомості економічного класу передбачає мінімізацію витрат бюджету домогосподарств на всіх етапах. Тому оптимальне бюджетне планування в інвестиційних процесах (інвестиційне бюджетування) повинне ґрунтуватися на фактичних даних по планованому об'єкту житлової нерухомості, оскільки нестача або асиметрія інформації на передінвестиційній стадії призводить до невигідного в цілому вибору типу житла. А на етапі інвестицій у будівництво відсутність достовірних даних призводить до недобросовісної поведінки пайовиків, неякісного будівництва на етапі основних інвестицій і підвищених витрат на етапі експлуатації будівлі. Усе це веде до збільшення кількості і рівня різних ризиків [9].

Таким чином, для вирішення завдання з реалізації концепції доступного і комфортного житла в сучасних умовах потрібні нові принципи і методи управління обмеженим інвестиційним бюджетом. Процес вибору і реалізації ефективних капітальних проєктів з точки зору максимізації рівня прибутковості та мінімізації вартості джерел їх фінансування в сукупності з оптимізацією фінансового забезпечення на всіх етапах об'єднаної житлової системи є основним завданням інвестиційного бюджетування. При цьому інвестиційне бюджетування в житловому будівництві вирішує такі завдання:

- виявлення відповідності інвестиційного проєкту поставленим цілям;
- забезпечення повноти і достатності аналізу проєкту;
- облік часу і вартості капіталів при розгляді проєкту;
- оптимізація співвідношення ризику і прибутковості реальних інвестицій;
- визначення максимальної, в довгостроковій перспективі, матеріальної і фінансової ефективності вкладень;
- управління виконанням будівельних робіт;
- оцінка впливу проєкту на фінансовий стан інвесторів [1].

А основними рішеннями поставлених завдань є: науковий, технологічний і техніко-економічний підбір проєкту, що максимально враховує інтереси інвесторів; визначення технічної і технологічної можливості; визначення основних і додаткових витрат виробництва, підготовка програми зниження собівартості; мінімізація використання і адекватна заміна реальних активів; визначення, оцінка і заходи по впровадженню нових технологій [Там же].

Загальний аналіз прогнозних даних і стану в ОЖС, проведений у передінвестиційний період, дозволяє скоригувати початкові умови, можливості й обмеження для оптимального проведення етапу інвестицій в будівництво. Тобто інформація, отримана і реалізована на підготовчому етапі, полегшує виконання завдання мінімізації витрат з будівництва житла і скороченню витрат на етапі її експлуатації.

У цілому ж, складання довгострокового інвестиційного бюджету ґрунтується на аналізі достовірної початкової інформації, оперативних даних нинішнього періоду і прогнозуванні виконання проєкту на максимально можливий тривалий термін з метою мінімізації загальних витрат. В узагальнений аналіз включаються дані техніко-економічного обґрунтування проєкту, загальна стратегія і тактика фінансування, бізнес-план проєкту, що включає кошторисну документацію на виконання будівельно-монтажних робіт, програму робіт на етапі експлуатації, ремонтів і реконструкції, попередній графік руху фінансових ресурсів [13].

Змоделювати раціональний і скоординований довгостроковий інвестиційний процес допомагають також умови, визначені вимогами енергоефективності та бюджетними обмеженнями, оскільки основний вплив на експлуатацію нерухомості в Україні здійснюють кліматичні умови, що обумовлюють тривалі періоди опалювання, а обмеженість прибутків основної частини населення передбачає створення житлової нерухомості з максимальним терміном довговічності. Відповідно, інвестиційний цикл і капітальні вкладення мають бути порівнянними з тривалістю активної частини життєвого циклу домогосподарства.

Загальноприйнятим вважається, що інвестиціями є грошові кошти, цільові банківські вклади, паї, акції та інші цінні папери, технології, машини і устаткування, ліцензії і товарні знаки, кредити, будь-яке інше майно або майнові права, інтелектуальні цінності, що вкладаються в об'єкти підприємницької і інших видів діяльності з метою отримання прибутку і збільшення доходу [11]. Економічним змістом інвестицій у нерухомість є вкладення матеріальних і нематеріальних цінностей, що знаходяться у власності суб'єкта інвестицій (інвестора) або залучаються зі сторони. Основною ознакою таких інвестицій є цільове вкладення всіх складових доходу домогосподарств і залучених коштів на етапі будівництва об'єкта нерухомості в короткостроковому періоді і з мінімальними основними ризиками.

Сукупна величина активів доходу визначає реальний інвестиційний потенціал домогосподарства, а загальна сума прибутків, що визначають інвестиційний потенціал домогосподарства, складається з економічних дивідендів, які отримуються шляхом включення в ринкові відносини складових багатства, що знаходяться у власності домогосподарства. У цьому випадку активізація всієї сукупності компонентів доходу домогосподарств полягає в раціональному використанні наявних переваг, широкому заміщенні дефіцитних складових на доступніші, адекватній заміні дорогих і ризикових активів, застосуванні інших методів оптимізації витрат. Отримана в результаті таких дій економія також може бути віднесена до доходу, оскільки домогосподарство зберігає частину коштів для інших інвестицій. Необхідно врахувати, що найбільший ефект досягається за рахунок кооперації зусиль усього об'єднання домогосподарств, про яке згадувалося вище, внаслідок синергетичного ефекту, вмілої і мотивованої організованої діяльності та дбайливого ставлення до власності.

Створення системи управління об'єднаною житловою системою. Оскільки забезпечення населення житлом є, як відзначалося, важливим соціально-економічним завданням, основною метою системи управління ОЖС є забезпечення максимальної доступності житла. З математичної точки зору завдання доступності житла зводиться до мінімізації коефіцієнта доступності житла $K_{дж}$, що визначається як співвідношення середньої ринкової вартості стандартної квартири до середнього річного доходу сім'ї з трьох людей. Економічний зміст такого рішення полягає у використанні ринкових та інших умов для збільшення фінансового добробуту домогосподарства при стримуванні зростання вартості житла. Оптимальним рішенням при цьому є збільшення показника доходу (економічне завдання на максимум доходу) при зниженні значення вартості (завдання мінімізації витрат). Досягти цього неможливо без застосування системного підходу.

Принципи системного підходу вимагають вивчення всіх елементів системи як взаємозв'язаних і взаємовпливаючих частин цілого для досягнення загальних цілей функціонування. Системний підхід є методологічною базою управління і ґрунтується на таких принципах: єдності, розвитку, глобальної мети, функціональності, поєднання централізації і децентралізації, невизначеності, організованості [8]. Основою системного підходу у створенні системи управління ОЖС є економіко-математичні методи і засоби, що дозволяють досліджувати структуру, властивості і функції об'єктів житлової нерухомості.

ОЖС з точки зору загальної теорії систем є конкретною і матеріальною, якій властива відкритість до дослідження властивостей, структури і функцій методами і засобами системного аналізу, єдність, цілісність елементів, різноманіття і динамічність зв'язків. Відповідність структури ОЖС вимогам системності полягає в тому, що ця система складається із підсистем, що взаємодіють і взаємовпливають й утворює цілісність, може розглядатися як ціле і як його частина, має свої закономірності, в дослідженні яких можлива єдність аналізу і синтезу. Також ОЖС певної території має властивість ізоморфізму, оскільки є частиною більш загальної системи житлового забезпечення країни і має ті ж самі функції і ті ж самі основні цілі. Наявність цієї властивості дозволяє моделювати одну систему за допомогою іншої, що показує наявність загальних закономірностей, хоча і не виключає специфіки формування, функціонування і покращання окремої системи.

Проектування, фінансування, будівництво, модернізація і управління житловим і комунальним господарством житлового будівництва здійснюється житловою організацією, що протягом життєвого циклу житла проходить усі стадії організації. При цьому забезпечення повноцінної соціально-економічної життєдіяльності ОЖС здійснюється на основі приватно-державного і/або приватно-муніципального партнерства.

Мотивація раціональної поведінки домогосподарств. В індустріально розвинених країнах сукупність домогосподарств, що співпадає з прийнятим в Україні визначенням сім'ї, розглядається як один з трьох найважливіших суб'єктів національної економіки разом з індустріальними і комерційними структурами і державою. В економічній літературі домогосподарство розглядається як суб'єкт мікроекономіки, нарівні з виробничими і комерційними підприємствами як структурними елементами мезоекономіки, які разом з державними органами і установами складають макроекономіку країни [5]. Домогосподарства в загальній економіці держав є основними постачальниками всіх створюваних економічних ресурсів і одночасно основною групою, що здійснює витрати. При цьому головною особливістю споживчої поведінки домогосподарств є прийняття ними оптимальних із їхньої точки зору рішень, що виходять з поставлених цілей і наявних бюджетних обмежень для їх досягнення. Саме тому найважливішим мотивом трудової діяльності людини є прагнення здолати обмеженість сімейного бюджету.

Життєвий цикл домогосподарства розглядається як низка станів, через які проходить домогосподарство з часом, і пов'язані з ними зміни, а споживання на усіх фазах циклу залежить як від доходу, так і від накопиченого до конкретного моменту багатства. У той же час зіставлення рівнянь життєвого циклу домогосподарства і довговічності житлових будівель показує, що лінії доходу нерухомості п'ятої і четвертої груп капітальності мають більш укорочений період часу, ніж лінії третьої, другої і, особливо, першої групи [4].

Пояснюється це таким: домогосподарства, зорієнтовані на початку життєвого циклу на житло четвертої і п'ятої груп капітальності, на початку активної життєдіяльності будуть вимушені виробляти додаткові витрати по відновних роботах занепадаючого житла. У середині життя домогосподарства зіткнуться з проблемою інвестування в нове житло, а наприкінці життєвого циклу будуть вимушені

витрачати накопичення на підтримку аварійного будинку. Збіг термінів довговічності житлових будівництв цієї групи капітальності (25 – 35 років) і середніх термінів іпотечних кредитів (20 – 30 років) показує, що домогосподарства приречені на-довічне витрачання заощаджень на інвестиції в житлову нерухомість. Слід так само відмітити, що проблеми з якістю житла (моральний знос) і рівнем проживання (комфортні умови) припадають на період другого максимуму фертильності домогосподарств [7].

Тому, на наш погляд, оптимальною представляється концепція постійного доходу. Оскільки невитрачені кошти можна розглядати як дохід, то фінансові витрати, не витрачені на ремонт і нове будівництво, також можна розглядати як дохід. Житлові будівлі I – III групи капітальності (монолітні, монолітно-цегляні і цегляні будівлі) дозволяють максимально збільшити терміни до перших поточних і капітальних ремонтів, накопичити додаткові заощадження, збільшити стійкість господарської діяльності та багатство домогосподарства. Перевищення середніх термінів експлуатації будівель (100 – 125 років) над середніми термінами життєвих циклів дозволяє підвищити рівень життя домогосподарства в активній фазі (35 – 65 років), гідний перехід у фазу зниження трудової активності (після 65-ти років), постійного володіння якісною і ліквідною нерухомістю і передачу її в спадок.

Оскільки всі елементи доходу як складові загального багатства домогосподарства мають ціну, оптимальною структурою домогосподарства є поєднання сукупності джерел доходу, що дозволяє забезпечити збільшення власного капіталу і мінімізацію витрат по обслуговуванню кредитів і сприяє підвищенню ефективності використання капіталу, фінансовій і економічній стійкості обслуговування позикового капіталу [2]. Отже, раціональне формування оптимальної структури капіталу полягає в розподілі та використанні фінансових і інших ресурсів домогосподарства для максимальної економічної безпеки. Так, одним з прикладів варіативного використання зовнішніх запозичень є отримання звичайних, неіпотечних кредитів на цілі придбання житла, що виключає ризик втрати цього житла у разі непогашення кредиторської заборгованості.

Але, звичайно ж, основним джерелом запозичень з метою придбання житла залишаються іпотечні кредити. Основними умовами успішної реалізації іпотечних програм є стабільність макроекономіки, низька інфляція, надійність і ефективність фінансово-кредитної системи, наявність розвинутого ринку цінних паперів, висока платоспроможність населення, активна участь держави як гаранта стійкості всієї системи стосунків при іпотечних операціях [4].

У загальному вигляді розрізняють дві основні іпотечні моделі. Перша з них – це дворівнева “американська” модель, сутність якої полягає в мобілізації фінансових фондів кредитних інститутів для іпотечного фінансування за рахунок залучення депозитів і короткострокових кредитів інших банків. Модель передбачає подвійне іпотечне кредитування з додатковим страхуванням, але при цьому первинна складність, ставка тільки на фінансову складову доходу, високі відсотки і додаткові витрати, пов’язані із страхуванням, низька обмежень (перекредитування, штрафи за дострокове погашення вкладу та ін.) роблять цю систему малопривабливою для великої частини домогосподарств з обмеженим доходом. Усі недоліки такого типу

іпотечного кредитування показала криза на ринку житла в США 2006 – 2008 рр., коли багато американських сімей втратили своє житло [6]. Тому прийнятнішою є інша модель – “німецько-австрійська”, що передбачає випуск цінних паперів, забезпечених заставою нерухомості. Уперше ця модель була розроблена і успішно реалізована в післявоєнній Німеччині саме для сімей з обмеженими прибутками [12].

Таким чином, економічно раціональним для домогосподарств є здійснення капітальних вкладень у нерухомість максимальної довговічності, що в більшості випадків вимагає здійснення заповичень (в основному, іпотечних), і саме така раціональна поведінка повинна мотивуватися державою за допомогою відповідних інструментів, що дозволить ефективніше реалізовувати житлову політику в цілому.

У цілому, виходячи з викладеного вище, можна зробити такі висновки. По-перше, основою поведінки і мотивації учасників інвестиційних процесів у житловій сфері є власний прибуток і рентабельність. Різностямованість цілей і відмінності у фінансових, організаційно-економічних, інформаційних і виробничо-технологічних можливостях чинять найсильніший тиск на життєздатність і стійкість господарської діяльності суб’єктів мікроекономіки – домогосподарств, а до зростаючих виробничих витрат додаються зовнішні і внутрішні трансакційні витрати усіх рівнів. По-друге, обсяги ринку нерухомості і житлового будівництва не відповідають споживчому попиту. Житловий дефіцит і низькі темпи будівництва житла створюють певні загрози для економічної безпеки держави, стійкості і життєздатності економіки, подальшого розвитку і економічного зростання, адже не забезпечуються основні напрями економічної безпеки країни – збільшення сукупного попиту через підвищення життєвого рівня населення, збільшення норми накопичення і забезпечення трансформації накопичень в інвестиції, стимулювання переливання ресурсів в сектори зростання через ринок цінних паперів, монополізація економіки і захист конкуренції, ефективна система державного регулювання. По-третє, усе ще низькі прибутки більшої частини населення не забезпечують повноцінного фінансування масового житлового будівництва. Низький рівень заощаджень призводить до зниження інвестиційного потенціалу домогосподарств, зумовлює появу значного неефективного, неплатоспроможного, попиту на ринку житла.

Вирішення зазначених проблем потребує ефективного планування у сфері житлової політики та житлового будівництва, ефективної реалізації функцій організації і мотивації в управлінні об’єднаною житловою системою, а також ефективного контролю протягом усього управлінського процесу. Розгляд останнього має стати подальшим напрямом досліджень з даної проблематики.

Література:

1. *Гусаков А. А.* Организационно-технологическая надёжность строительства / А. А. Гусаков, Ю. Б. Манфред. – М. : БЕК, 1994. – 169 с.
2. *Коуз Р.* Фирма, рынок и право / Р. Коуз. – М. : Новое издательство, 2007. – 224 с.
3. *Пирогов Н.* От мотивации труда к развитию общества / Н. Пирогов // Наука и жизнь. – 2007. – № 4. – С. 2–16.
4. *Ресин В. И.* Экономика недвижимости / В. И. Ресин. – М. : Дело, 2009. – 384 с.

5. Сажина М. А. История экономических учений / М. А. Сажина. – М. : Норма, 2007. – 272 с.
6. Сайт портала “Индикаторы рынка недвижимости”. – Режим доступа : www.ign.ru.
7. Синельников А. Жилищные условия и жизненный цикл семей. Процесс ренуклеаризации семей и жилищная проблема / А. Синельников. – Режим доступа : www.demographia.ru.
8. Теория системного менеджмента / под общ. ред. В. Г. Янчевского. – М. : Экзамен, 2006. – 512 с.
9. Шеремет А. Д. Теория экономического анализа / А. Д. Шеремет. – М. : Инфра-М, 2006. – 367 с.
10. Шмидт В. Р. Жилищный вопрос как проблема социальной политики / В. Р. Шмидт // Сборник трудов ИМЭПИ РАН. – М. : ИМЭПИ РАН, 2004. – 329 с.
11. Экономическая теория / под ред. д.э.н., проф. А. Г. Грязновой, д.э.н., проф. Т. В. Чечелевой. – М. : Экзамен, 2005. – 592 с.
12. Эрхард Л. Благосостояние для всех / Л. Эрхард. – М. : Начала-Пресс, 1991. – 346 с.
13. Housing sub-markets. – London : GLA, 2005. – 252 p.

Надійшла до редколегії 16.11.2012 р.

УДК 353.9

М. М. ОРЛОВ

ПРИНЦИПИ ВЗАЄМОДІЇ РЕГІОНАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ ПРИ УСКЛАДНЕННІ ОБСТАНОВКИ В РЕГІОНІ ДЕРЖАВИ

Обґрунтовано принципи взаємодії регіональних органів виконавчої влади у сфері охорони правопорядку при ускладненні обстановки в регіоні держави, яких слід дотримуватися в разі формування системи суб'єктів взаємодії на регіональному рівні.

Ключові слова: принцип, взаємодія, регіональний орган виконавчої влади.

Established concepts of cooperation between regional executive institutions in area of law enforcement during conditions' complexity growth, which should be followed in case of forming system of subjects' cooperation on regional level.

Key words: concepts, cooperation, regional executive institution.

Проблема взаємодії будь-яких суб'єктів державної виконавчої влади є однією із найскладніших у теорії та практиці управлінської системи держави. Цією проблемою займалися такі науковці: Ю. Козлов (координація (взаємодія) в